

Budapest, 1902. október 27. – Budapest, 1976. augusztus 16.

Értelmiségi családban született, apja miniszteri tanácsos volt. A fővárosban érettségizett, 1924-ben a budapesti Tudományegyetemen kémiából szerzett bölcsészdoktori oklevelet, majd 1938-ban a gyógyszerészi képesítést is megszerezte. Az egyetem elvégzése után az egyetem III. kémiai intézetében dolgozott; gyakornok, majd tanársegéd. 1928–1929-ben Humboldt-ösztöndíjjal a müncheni egyetemen, 1929-1931-ben részben állami, részben Humboldt-ösztöndíjjal a berlin-charlottenburgi műegyetem fizikai-kémiai intézetében ösztöndíjas, majd tanársegéd. Hazatérte után 1932-ben adjunktus, 1946-ban intézeti tanár lett. 1949-től egyetemi tanár, 1950-ben a természettudományi kar dékánja volt. 1943-tól volt tagja az Magyar Tudományos Akadémiának, három alkalommal – 1950. december 2.–1953. május 30., 1956. május 30.–1957. december 20., 1964. április 29.–1970. február 5. – az akadémia főtitkára. Fizikai kémiával és főként elektrokémiával foglalkozott. 1950-től tagja a Magyar Dolgozók Pártjának, majd MSZMP tag. 1952. december 6-ától felsőoktatási, 1953. július 4. és 1956. július 30. között oktatásügyi miniszter volt. 1954. május 30. és 1956. október 30. között beválasztották a Magyar Dolgozók Pártja Központi Vezetőségébe is. 1953. május 17. és 1957. május 9. között országgyűlési képviselő volt, a Magyar Függetlenségi Népfront Pest megyei listájáról választották be a törvényhozásba, mandátumáról 1957-ben lemondott. 1962 és 1964 között a Tudományos és Felsőoktatási Tanács elnöke volt. 1970. február 5-étől haláláig az MTA elnöki tisztét is betöltötte.